

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Τὰ κοροΐδα τῆς φανταρίας,

Θέλουν νὰ περάσουν τοὺς ἄλλους γιὰ κοροΐδα, καὶ νὰ φαίνονται αὐτοὶ, πῶς εἶνε ἐξυπνοὶ, νομίζουν, ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι τρῶν ἄχυρο.

Ὁ λόγος εἶνε γιὰ τὴ φάρα τῶν Ἰουδαίων, γιὰ τοὺς ταχυδακτυλογράφους ἐμπόρους τῆς Ἀθήνας. Θέλουν νὰ μᾶς πάρουν γιὰ ντίπ ντενεκέδες, γιὰ φελάχους, γιὰ ἄλογα ζῶα τέλος πάντων.

Μᾶς εὔγανχν μιὰ δήλωσις, λέει, μὲ τὴν ὁποία μᾶς λένε, εἶπε λέει, ὅτι πῶς, λέει, ὅτι λέει, εἶπε λέει, θὰ κατεβάσουν τῆς τιμαῖς τῆς μανιφατούρας των. Τάμπολυ καλὰ, μέλι τραχανά.

Βρὲ κοροΐδα, σετεμᾶς θέλετε νὰ πουλήσετε τῆς κουρούνης γιὰ καναρίνια;

Καὶ ποῦ εἴξερα, μωρὲ, ἐγὼ προτιήτερα πόσο πουλούσατε τὴ τσόχα, τὰ διάφορα ψιλικά, τὰ μεταξωτὰ, τὰ κασιμίρια, ὥστε νὰ ἦμκι τὴ σήμερης εἰς θέσι νὰ καταλάβω, πόσο τὰ κατεβάσατε;

Θέλετε νὰ μᾶς πουλήσετε τσόχα; Ἄμ' εἴμαστε μεῖς πιὸ φίνα ἀπὸ σᾶς τσόχα, εἴμαστε σωσταὶς φενάτσαις. Ἐσεῖς διαόλου κατεργαχάιοι, ποῦ καταντήσατε χειρότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς ἐβραίους τῆς Σμύρνης καὶ Θεσσαλονίκης, μᾶς ἐγδύνατε πρῶτα καὶ τόρα θὰ μᾶς ἀφήσετε;

Μπένομε στὰ μαγαζὰ σᾶς γιὰ ν' ἀγοράσωμε ἴλιγο πράγμα νὰ ντυθοῦμε, καὶ σεῖς μὲ τὴν κίριβεια σᾶς καταντᾶτε νὰ μᾶς πάρετε καὶ τὸ πανταλόνι ποῦ φοροῦμε, καὶ νὰ μᾶς ἀφήσετε νὰ περπατοῦμε ξεβράκωτοι, ὥστε ποῦ νὰ μὴ μπορεῖ γυναικὸς μάτι νὰ δῆ ἄνδρα.

Ἐχετε προτιήτερις καθαρικὶς διατιμήσεις σὲ κάθε εἶδος ἐμπορεύματός σας; Ὁχι. Λοιπὸν ποῦ ξέρω γὼ τί μοῦ γίνονται; Ποῦ ξέρω τί κούστιζε τῆς προάλλαις καὶ τί τῆς σήμερης; Μᾶς κτυπάτε τὰ φράγκα γιὰ δραχμαῖς, καὶ μᾶς λέτε κιάλας, ὅτι μᾶς κατεβάσατε τῆς πραγματείας σας. Μᾶς κλέρτετε, δηλαδή, καὶ μᾶς κάνετε καὶ χάρη. Πρίτις τὰ πλάρια, ποῦ λὲν καὶ ἡ Σαμιώτες.

ΛΑΘΟΣ ΕΚΑΝΑ

προχθὲς, ὄχι ὁ Λινάρδος, ἀλλὰ ὁ Ψιακῆς ἔκανε τοῦ Λινάρδου ἀγωγή γιὰ τὰ χίλια φράγκα τοῦ στοιχημα, γιὰτὶ τοῦ ἀπέδειξε πῶς ἀλήθεια τὰ βᾶφει τὰ μαλλιά του. Αἶ μὴ ἄνθρωποι εἴμαστε, καὶ θὰ κάνωμε καὶ κάμμια φορὰ λάθος, ἀφοῦ κάνει καὶ ἡ πικπαδιά στὸ πικπᾶ τῆς. Ἐφινιτόρησε κι' αὐτὸ

καὶ τοῦτο. Πῶς τὰ μαθῆνω ὅλα, ἀπορῶ κ' ἐγὼ μὲ τὸν ἑαυτὸ μου. Ἐγὼ δὲν ἔπρεπε νὰ κάθωμε ἔτσι, ἔπρεπε νὰ μὲ κάνουν κἀνένα Διευθυντῆς μυστικῆς ἀστυνομίας. Ἔτσι χάω πολὺ. Ἄ, ἐγὼ ἔχω μέλλος, θὰ γίνω πιὸ μεγάλος ἄνθρωπος κι' αὐτὸν τὸν Βουρδουσιᾶδην, μόνο τὸ μπόι του ποῦ δὲν ἔχω, ἀλλὰ δὲν πειράζει, βᾶζω τσόκαρα.

Ὁ Γαῖδουρογαῖδαρος

δὲν ἐννοεῖ ὁ γάδαρος, μὲ τὰ μεγάλια αὐτιά, νὰ βάνη γνώσι. Ὅσο πάει καὶ χειρότερος γίνεται. Τοῦ γουρούνι, καὶ ἂν τοῦ κόψης τὴ μύτη πάλι γουρούνι θὰ ἦνκι. Πελέκα ὅσο θέλεις τὸ κούτσουρο, θὰ μένη πάντα κούτσουρο ἀπελέκητο. Κούτσουρο, δαυλι καμένο. Μπουφροδία.

Κύριοι ἄνθρωποι τοῦ Χριστοῦ, ἡμεῖς στέλνομε τὰ κορίστια μᾶς στὸ Ἀρσάκειο νὰ μαθουν τρόπους, νὰ φέρωνται εὐγενικὰ, νὰ μάθουν τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς τὰ καμώματα καὶ σκέρτα. Δὲν εἶνκι ἔτσι; Ἄμ' αὐτὸς ὁ γαῖδουρογαῖδαρος ὁ Δήμιτσας τί μαθήματα δίνει; Ἀκοῦστε καμπόσα ἀπὸ τὰ πολλὰ. Μπαίνει μέσα στὴ τάξι, πέρνει τὴ καρέκλα καὶ βάνει τὸνα ποδάρι του ἀπάνω στ' ἄλλο, σὰν νὰ ἦναι κἀνένας χαμᾶλμπκσης. Ὑστερα ἀρχίζει: — Μωρὴ, τήρα βρῆκες νὰ βγάνης τὴν μύξα σου μὲ τὸ μαντύλι καὶ δὲν πᾶς νὰ τὴ βάνης τὴ μισὴ μέσα στὴ χροῖα; Μωρὴ δασκίλα, βγάλτην ὄξω. Ἄν γελάση κάμμια, φωνάζει μὲ τὴ βρωμομύτη σου: — Βρὲ σὺ, δασκίλα, βγάλτην κι' αὐτὴ ὄξω, τὴ σατογαῖδάρα. Ἄν δὲ δὲν ξέρει κάμμια τὸ μάθημα τῆς λέγει: — Οὐζῶ νὰ χαθῆς, κρεμίσου ἀπὸ μπριστὰ μου. Δὲν ντρέπεσαι, μωρὴ, τὸ μπόι σου, ποῦ ἂν ἦσουν κἀντρεμένη θὰ ἦχες παιδιὰ σὰν καὶ μένα;

Αὐτὰ, κύριοι σύμβουλοι τοῦ Ἀρσάκειου τὰ λόγια τοῦ βουλγαρόφρονος Δήμητσα, δὲν εἶνε κκλά, δὲν πρέπει νὰ λέγωνται, διότι αὐτὰ τὰ κορίστια μεθ' αὐτοῦ θὰ γίνουν μητέρες. — Τὰ εἴπυμε δὲ καὶ ἄλλοτες—ὅτι, β, τι ἀνατροφή λαβαίνου, τέτοια ἀνατροφή θὰ δόσουν στὰ παιδιὰ των. Πέστε νὰ συμκρίψῃ τὴ γλώσσᾳ του, νὰ μὴ τοῦ τὴ πιάσουν κάμμια ὥρα τὰ κορίστια καὶ τοῦ τὴ ξεριζώσουν ἄρριζα. Τὸν χαμᾶλι, ποῦ λέει ὁ λόγος, ἐκείνον ἐκεῖ κι' ἀπὸ μόνος του.

Ἐχω κι' ἄλλα ράμματα γιὰ τὴ γουῖνὰ του καὶ θὰ σᾶς τὰ πῶ μεθαῖριο.

ΙΔΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΑ.

Στὸ δρόμο τῆς Θέμης στὸ σπίτι τοῦ ἐξηνηταβελώνη Παναγιωταρὰ, ποῦ ἦτανε πέρσυ δημοτικὸ σχολεῖο τῶν κορασίων, συστήθηκε μπουραχία φορτωμένη ἀπὸ κάθε λογῆς φιλῶν γυναικῶν, καὶ εἰς τὴν ὁποία ὄλημερονυχτὶς κυλιῶνται κλη-

τῆρες καὶ γουρνοφύλακες. Κοντὰ σ' αὐτὸ συστήθηκε καὶ ἄλλο, ἐκεῖ ποῦ ἦτανε πρῶτα ἡ σχολὴ τῶν ἀπόρων παιδῶν. Καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ εἶνε καὶ τὸ ξενοδογεῖο τῆς Τερψίτης, ὅπου ἄλλαις κατοικοῦν ἐπιστημονικαῖς θηλυκοῦ γένους, ὥστε ἡ συνουσία κείνη κοντεύει νὰ γίνῃ συναιεὶς ἀτιμωσιᾶς. Στὴ γειτονία αὐτὴ οὔτε γυναῖκα μπορεῖ νὰ βγῆ στὸ παράθυρο, οὔτε κορίτσι, οὔτε γρηᾶ. Εἶνε κρυπτῆ μέσα στὴ μέση τῆς πύλης νὰ ὑπάρχῃ τέτοια κκοροῦζικιά. Δὲν μποροῦν δὲ νὰ βγοῦν στὰ παράθυρα, γιατί ὁ ἀκούσων πενήντα ἑκατομμύρια χιλιάδων μυλιούνια τῶν ἑκατομμυρίω βρωμύλογα, ποῦ θὰ ντρέπετο, ἂν τᾶκουε κ' αὐτὸς ὁ Δῆμιτσαξ. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, ὅ,τι δικτάζει ὁ νόμος; Πᾶς, κύρ διευθυντὰ καὶ τοὺς κλητῆσας νὰ φέρουν ὅλοι ἀριθμοῦς, γιατί ἔχομε νὰ σοῦ ξεφουρνίσωμε κ' ἡ κελεπύριξ ἀγαθῶν.

Εὐένκ για ὅλα αὐτὰ ποῦ σοῦ λέω, ἔπρεπε νὰ με πληρώνῃς 400 δραχμῆς τὸ μῆνα, καὶ πάλι δὲν θὰ ἤλουνα εὐχαριστήμενο. Ἄλλ' ἂς ἦναι, στείλε καὶ κένενκ 5 καὶ 60 καὶ συμβιβάζωμαστε. Ἄ ἐγὼ δὲν εἶμαι πολὺ ζόρικος ἄνθρωπος, τὸ πολὺ πολὺ, μπορεῖ νὰ σὲ κἀνω ρεζίλι, ἂν σοῦ κατέβῃ ἡ κουταμάρα νὰ τὸ κἀνῃς αὐτὸ.

Ὁ Παλιῆς ἄνθρωπος

ἀπὸ σήμερις καὶ παρὰπέρα θὰ βγαίνῃ τρεῖς φορὰς τῆς ἐβδομάς, διὰ τοῦτο κἀνω κ' ἐγὼ ἀλλὰ Καλλιγᾶ νέα διατίμησι, καὶ λέγω:

Κάθε συδρομητῆς νέος ποῦ θὰ γράφεται εἰς τὸ ἐξῆς στὴν Ἀθήνα, θὰ πληρώνῃ δραχμοῦλες νέαις **δέκατης**. Στάς ἐπὶ γίαις δώδεκα, στὸ ἔξω ἀπὸ δῶ, 15 γράμματα τῆς. Ὅλοι οἱ παλοὶ συδρομηταῖς θὰ πληρώσουν, ἴσως γράφῃ ἡ ἀποπισινὴ μου τελευταία σελίδα. Καταλαβατε, ἢ νὰ μὴ τὸ κἀνωμε κουλουδάχατα, καὶ ἀνακατεμένους ὁ ἐργόμενος, σὺν τῇ καινούργια μονέδα; ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάολος τὸν πατέρα ἐκεῖνοῦ ποῦ τὴ μπρωτοεργάτωσε.

ΠΡΟΧΕΕΣ ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ.

ποῦ δὲν εἶχα δουλειὰ θέλησα νὰ περιγηθῶ τὴν Ἀθήνα σὺν νὰ ἤμουνα κένενκς κόντες Ρεπανάκιος νεφερμένος ἀπὸ τῆς Εὐρώπης τὰ ζακουσμένα μέρι. Προτίμησα νὰ περάσω ἀπὸ τὰ στενά. Πῆρα λοιπὸν τὴν Πλάκκ. Βλέπω σὲνα βρωμοστενο-

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΤΗΝ ΕΠΑΘΑ

Ε'

Δὲν τὸ ξανακἀνω πῶ.

Ἡ δουλάρκ μεῖγε τσακῶσε ἀπὸ τὸ γιαικὶ καὶ με κροτοῦσε σὰ λυσασμένη.

Ὡς ποῦ νὰ κατέθουν ἡ γρηᾶ καὶ ὁ δούλος ἐγὼ, εἶχα πιᾶσει πόλεμο με τὴν δουλάρκ, ἀλλὰ ἀρχαῖκ μάλιστκ, δηλαδῆς ἀπὸ τὰ κοντὰ.

Ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ ξεκολλήσω ἀπὸ τὰ χέρια τῆς, ἐνῶ ἐκείνη δὲν μ' ἄρινε.

Τὴν τσακῶνω ἀπὸ τὰ βυζιά.

Ἀμέσως μ' ἄρπισε.

Σοῦ ἦτον κᾶτι πᾶγκματκ. Ἀκόμη τὰ θυμοῦμαι. Σὺν στρυγγυλαῖς φραντζόλαις τοῦ γερμανικοῦ φούρνου.

Ἄμα τῆς ξέφυγα, τρέχω στὸ ἄντρα καὶ σκουνοτορῶ μούτρα με μούτρα με τὴν χονδρομπκμπόγρηκα.

Με πλακῶνε με τῇ σκοῦπα ὁ ντεγκλαρᾶς ὁ δούλος.

Καὶ μοῦ τῆς κατέβαζε ὁ μασκαρᾶς ὄλο στὸ κεφάλι, ποῦ μοῦκανε τὸ καπέλλο πῆττα.

Φθάνει καὶ ἡ δουλάρκ καὶ μοῦ δίνει μιὰ δαχονιά στὸ χέρι, ποῦ με πέθανε.

Μ' ἄρπισε ἔπειτα στῆς τσιμπιαῖς.

Αὐτὸ τὸ γυναικίκο ξύλο μοῦ ἐφάνηκε ἄλλο εἶδος ταραχῆς.

σῶκακο: Ὅθ ὁσ Ἀφροδίτης Ἐσκέφθηκα λοιπὸς, ὅτι τὸ στενάδι κείνο γιαι νὰ ὀνομάζεται δρόμος Ἀφροδίτης, θὰ πῆ, ὅτι, καὶ θὰ βρισκόνται καὶ τίποτα μαῦρα μάτια. Σέρομε δὲ ὅλοι μας, ὅτι σὲ κᾶτι τέτοια στεναδάκια, βρισκόνται κάμμια φορὰ κᾶτι κομμᾶτια, ποῦ εἶνε ἀνεράιδες, με φρούδια καμπανατᾶ, σῶμα μέλι ζαχαρι, χεῖλια κρεμεῖ, μάτια γλαρὰ ποῦ σὲ σφᾶξουν μέσα στὰ φυλλοκάρδια, μάγουλα τρεμουλιαστὰ, ποῦ νὰ τὰ χτυπᾶς καὶ νὰ τρηντᾶζῃ ἡ γῆς ἀπὸ τὰ θεμέλια, με λαίμυ χυτὸ καὶ χουβονάτο.

Κάντκ κόρη τᾶ μαλλιὰ σου, κᾶντκ σᾶλλκ ν' ἀνεβῶ, Νὰ φιλήσω τὴν ἐλῆά σου καὶ τὸν ἄσπρο σου λαίμυ.

Χῶνομαι στὸ στενάδι καὶ ἀρχίζω σὺν χαζὸς νὰ κυττάζω τὰ παράθυρα δεξιά καὶ ἀριστερά. Τίποτα. Πᾶει ὁ κόπος στὰ χαμένα. Σὺν νὰ μᾶγε καταρτιθῇ κένενκς με τὸ γνωστὸ τραγοῦδι:

Ὡρα καλὴ στὴ πρύμη σου, κί ἀγέρκς σὲ ἀ πακιά σου Καὶ κάμμια ὄμορφη ποτὲ νὰ μὴ βρεθῇ μπροστὰ σου.

Ἐκεῖ ποῦσασκκ, ἀκούω μιὰ φωνὴ ἀπὸνκ παραθῆρι: =Βάρδα, κύριε, νὰ μὴ σὲ πλακῶσῃ! Γυρίζω καὶ βλέπω ἕνα παλῆσπιτο, μισοκρεμισμένο καὶ ἔτοιμο νὰ θάψῃ ὅποιον ἄνθρωπο εὔρισκε ἀπὸ κᾶτω. Παραμερίζω ἀμέσως καὶ ἀκούω ἄλλη φωνὴ: =Βάρδα, κύριε, νὰ μὴ σὲ πλακῶσῃ. Γυρίζω, καὶ τί νὰ δῶ; Ἐνα παλῆσχαλάματα, ποῦ ἔπεφταν τὰ κεραμῦδια καὶ ἡ πέτρας μοναχαῖς, σὺν ὡς ἐκ θαῦμα. Τροχᾶδην ὅταν ἀκούω ἄλλη φωνὴ: =Μὴ πᾶς, κύριε, ἀποκεῖ, γιατί ἕνα σπιτί κρεμνίζεσαι μονάχο του. Τᾶχασκ τὸ βάζω στὰ πόδια. Ἐδῶ εἶπα εἶνε, ποῦ εἶνε, ἐδῶ εἶνε τὰ Σῶδωμα καὶ τὰ Γόμωδα καὶ ἐγὼ ὁ Λῶτος ποῦ φεύγω τὴν ὄρης τοῦ Θεοῦ. Φθᾶνω καταυδρῆμένος ἐκεῖ κοντὰ ποῦ βγαίνομε στάς Στήλας.

Τὰς εἶδα, καὶ ἐνόμιζα πῶς ἦταν ἔτοιμες κί αὐταῖς νὰ με πλακῶσουν. Δὲν ἤξερα ἀπὸ ποῦ νὰ πᾶω, ποῦ δρόμο νὰ πάρω. Μοῦ φρίντετο, ὅτι ὅλα τὰ σπιτία τῆς Ἀθήνας ἤθελαν νὰ με πλακῶσουν. Ἐνας διαβάτης μοῦ λέει: —Αἰ, κύριε, τί στέκεσαι κᾶι; Δὲν βλέπεις, ὅτι τὸ σπιτί θὰ σὲ πλακῶσῃ; Κακᾶρωσα. Μέσ' τῇ μέση τοῦ δρόμου, ἕνα μοναχικὸ σπιτάκι, τὸ Στυαματογιάννη, σχισμένο μέσ' τῇ μέση, κρεμισμένο ἀπὸ τὰ γκωνῶνᾶρια, με κᾶτι χροαμίδες ἀπὸ δῶ κί ἀπὸ κᾶι,

Καλλίτερα εἶχα νὰ ἔτρωγα χίλιας γροθιαῖς, παρὰ μιὰ τσιμπιαῖ.

Φαίνεται, ὅτι τῆς δουλάρκς δὲν τῆς ἔρθηκαν ἡ τσιμπιαῖς καὶ ἔτρεξε νὰ πᾶῃ νὰ φέρῃ τὴν κοπανίδα.

Μ' αὐτὴ ἂν πρόφτανε νὰ μοῦ κοπανίσῃ μιὰ, θὰ μ' ἄφινε τέξκ στὸ ντόπο.

Δίνω μιὰ σπριζᾶ τῇ χονδρογρηᾶ καὶ τῇ ξαπλῶνω μακρυὰ πλατεῖα στὰ μάγουλα.

Ὁ δούλος ὄμως ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ τῆς βρέχῃ στὰ γεμάτα.

Μολονότι ἡ γρηᾶ εἶχε σωροκουβαλιστεῖ, ἐν τούτοις, με τὴν ὀμπέλα τῆς πρόφτανε νὰ μοῦ δόσῃ δυὸ τρεῖς.

Φθάνει καὶ ἡ δουλάρκ μ' ἕνα καυσᾶζυλο μισοκαῦμένο.

Τρέχω καταπάνω τῆς προφθάνω καὶ τῆς τσακῶνω τὸ χέρι.

Ὁ δούλος ἀπὸ πίσω ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ ζετινᾶζῃ τῆς πλάταις.

Τοὺς ξερεῖνω καὶ χῶνωμαι πάλι στὸ περιβολάκι.

Ἐέχασκ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι εἶχε μιὰ πορτίτσα, καὶ ἐκλείνε πρὸς τὴν αὐλή.

Τὸ κατόπι μου ἡ δουλάρκ, μπκίνει κί αὐτὴ μέια, ὁ δούλος ὄμως δὲν πρόφτανε νὰ γωθῇ.

Κλείνω τῇ μπόρτα, καὶ τῇ μανταλώνω.

Ἡ δουλάρκ μοῦ δίνει με τὸ δαυλὸ μιὰ στὴ μπλάτη ποῦ με τρέλλανε.

Τῆς ἀρπάζω τὸ ξύλο καὶ τὸ πετῶ μακρυὰ.

Πιανόμαστε στὰ χέρια. Τῇ τσακῶνω ἀπὸ τὰ μαλλιὰ. Μοῦ κἀνει ἐφοδο ἐκείνη με τὸ στόμα.

ποῦ ἐνόμιζε τινὰς, πῶς ἀπὸ καὶ πλέον δὲν εἶχε ζωὴ. Φεύγω μισοπεθημένος καὶ πᾶω στὸ σπιτί μου. Πρὶν μᾶς, λέγω στὴ δούλα, —τὴν ὁποία δὲν ἔχω, —Γιὰ πῆγκινε, μέσκ, καὶ κῦτταζε καλὰ, ἀναψε καὶ φῶς, ἂν δὲν σὲ φτάνῃ ὁ ἥλιος τῆς ἡμέρας, καὶ ἐπιθεώρησε τοὺς τείχους, τῆς ἀγκωνῆς, τὰ παθῆνα, τὸ πάτωμα, τῆς κουζίνας τὸ ρᾶφι, τὰ ντουλάπια, τῆς κασέλαις, καὶ τὸν ἑαυτὸ σου ἀκόμα νὰ μὴ πᾶσῃ καὶ με πλακῶσῃ. Μῶλον, ὅτι αὐτὸ τὸ τελευταῖο, εἶνε σὺν κᾶπως ὑποφερτό. Κί ἀπὲ, ἔλα νὰ με εἰδοποιήσῃς, νὰ μᾶς μέσα, ἢ διαλοῦς προτιμῶ νὰ κοιμηθῶ στὴ πλατέα τῆς Ὀμόνοιας. Πολλᾶς εἶπαμε ἀνοησῖαις Ἄς ἔρθωμε τῶρα καὶ στάσπουδαῖα.

Βρὲ κύριε μηχανικὲ τῆς πόλεως, κανᾶγια, γιατί μορε, δὲν πᾶς νὰ κρεμνίσῃς ἐκεῖνα τὰ σπιτία τὰ μισοκρεμισμένα τοῦ δρόμου τῆς Ἀφροδίτης, ἀρῦ κᾶλλίστα, κατὰ τὸ σχέδιο, τὰ πέρνει ὁ δρόμος; Χίλιας χιλιάδες φορᾶς, ὁ ὑπκαστόνος τῆς Πλάκας, ἔκανε ἐκθεσῖς περὶ καταδάφισις. Τράβηξες λουφέ; Μίλησαν βουλευταῖς; Ἡ τᾶχεις με τὸν Σκαλιστήρη τῆς μοιρασῖαις; Δόστε τὸ τενε; καὶ σὲ μένα κᾶτι τις νὰ βουλώσω τὸ στόμα μου, καὶ σᾶς τὰ βγάλω πῶς πολὺ στὰ φῶρα. Πρὲ, ἂν πᾶσῃ κένενκ σπιτί καὶ πλακῶσῃ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας, ἢ κᾶνενα νοικοκύρι, σῖς θὰ τὴν ἀποζημιώσετε; Καὶ ἀποζημιώνεται ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου;

Φτοῦ, μέσ, τὸ κουβέρνο ποῦ μᾶς διοικεῖ. Ἐχομε καὶ ἄλλα, ποῦ σπουδαῖα.

Τῆς ξέρω ὅλαις τῆς πομπαις σᾶς καὶ μὴ χάνεστε.

ΕΥΓΕ ΤΟΙΣ ΕΠΙΜΕΛΕΣΙ.

ἐπιμελῖαις—κατὰ τὴ νέα διάλεχος τῆς ἀγραμματοσύνης τοῦ πρωθυπουργοῦ, τοῦ Δημάρχου μας, γιατί ἔκανε ἔρταχτα, καὶ ἕνα ἔψιμο πρῶτης τάξῃ. Καὶ πῶς αὐτὸ τὸ παρᾶξενο; Παρᾶξενο ἦνε τ' ἀγκοῦρι, καὶ ὄχι μιὰ καλὴ πράξῃς τοῦ Δημάρχου, ὁ ὅποιος μᾶς; τὰ κατᾶφερε ὅλα ζῆκᾶ. Αὐτὸς, λοιπὸν, ἀνέθεσε εἰς τὸν ζωγράφον κ. Καλούδη, τὴν ζωγράφιαι τῶν εἰκόνων ὅλων τῶν ἕως σήμερις δημοτῶν τῆς Ἀθήνας ὡς καθῶς καὶ τῶν προέδρων τῶν Δημοτικῶν συμβουλῶν. Καὶ ἔξερετε γιατί τόκανε αὐτὸ; Γιὰ νὰ ζωγραφίσῃ καὶ τὰ μούτρα του καὶ τὰ κρεμάσῃ στὴ σᾶλα τοῦ Δημάρχου, εἰς βάρις τοῦ Δημοτικοῦ ταμείου. Ἄς ἦνε, δὲν μπειράζει. Ἐγὼ ἔπαινω τὴν ιδέα τοῦ Δημάρχου μας, καὶ ιδίως γιατί ἔκαν

Ἐσγλυστροῦμε κί πέρτομε κᾶτω. Ἄπὸ πάνω γῶ κί ἀπὸ κᾶτω κείνη. Τῇ τσακῶνω πάλι ἀπὸ τὸ στήθος. — Ἄρῃσέ με, φωνάζει. — Ἄρῃσε με καὶ σὺ, φωνάζω κί ἐγὼ. — Σὺ πρῶτκ. — Ὅχι, σὺ πρῶτκ. — Θὰ σὲ δαγκῶσω δυνατὰ νὰ σοῦ κόψω κρέας. — Θὰ σὲ σφίξω στὰ γερᾶ. — Βρὲ ποιὸς εἶσαι σὺ; — Ἐγὼ εἶμαι ἐγὼ. Θὰ μ' ἀνοῖξετε νὰ φύγω; — Ἦρθες νὰ μᾶς κλέψῃς τὰ κοτόπουλα; — Ποιὰ κοτόπουλα, διακουκῆρη, ποῦ μ' ἔμπκσε ἡ κυρᾶ σου, ἡ Εὐανθία. — Ἄ λῆθια λῆς; Ἄσε με τότες. Σηκωνόμαστε καὶ οἱ δυὸ. Μοῦ λέει ἡ δουλάρκ. — Μᾶς; καὶ εἶσαι ἐρωμένος τῆς κυρᾶς μου; — Ναι βέβκικ. Τῆς ἔστειλα καὶ γράμματα. Ἐκείνη με φῶνκζε καὶ μ' ἔμπκσε στὸ περιβόλι.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ δούλος καὶ ἡ γρηᾶ ἀπόξω ἐξακολουθοῦσαν νὰ φωνάζουν.

— Τᾶσω, βάστα τον καλὰ, ὡς ποῦ νὰ φέρωμε τὴν ἀστυνομῖα.

— Καλὰ, κυρᾶ ἀπαντᾶ ἡ δούλα, μὴ βρᾶστε τὸν ἄνθρωπο τὸρα ποῦ θὰ βγῇ, καὶ δὲν εἶνε κκῶς, ὅπως τὸν ἤρκαμε. Θὰ σᾶς πῆ τὸ λόγου πῶς βρέθηκε δῶ μέσα.

Δόξα ὁ Θεός. Ἀνοίγομε τῇ μπόρτα καὶ βγαίνομε.

— Κυρία, λέγω πρὸς τῇ γρηᾶ, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἴπω— ἀρχισκ τῆς ἐλληνοκυρῆς— ὅτι ἡ ἀξιοτίμος θυγάτηρ

τῇ πῶς ἀριστῆ ἐκλογὴ νὰ ἀναθέσῃ τῇ δουλειὰ τῆς ἐργασῖαις τῶν εἰκόνων εἰς τὸν Καλούδη, ὁ ὅποιος ἐσπούδασε ὀχτῶ χρόνικα στὴν εὐρώπη, εἰδικῶς καὶ ὀλικῶς τὴν τέχνη τῆς προσωπογραφίας. Ὁ Καλούδης, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ σήμερο θέσι στὸ Πολυτεχνεῖο. Ἄλλὰ ποιὸς τὰ ψηφίζει αὐτὰ.

Λοιπὸν κύρ Δημάρκς, στείλέ μου ἕνα λεφτό τῆς νέας διατίμησις, νὰ σοῦ στείλω τὸ εὔσημο. Ἄλλοιῶς, μὴ περιμένεις, τίποτα, οὔτε θὰ σοῦ πῶ ἄλλη φορὰ, Εὐγε σου.

ΚΥΡΙΕ ΔΙΕΥΘΙΝΤΑ,

ἐρωτῶ σᾶς με τὸ καλὸ ῥῶτημα. Ἐχετε γνῶσι τί συμβαίνουνο κᾶτω στὸ Περαῖα εἰς τὸ Ξενοδογεῖο τοῦ Κῆπου; Κάθε βράδου καὶ κάθε μέρα μαζεύει ὁ κύρ διευθυντῆς αὐτοῦ ὅλαις τοῦ Περαῖα τῆς φυλακῖς καὶ γίνεταῖ καὶ τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος, διέφθειρε ὅλη τὴ νεολαία τοῦ Περαῖα. Ἄν ἦνε δυνατό, ἂς γίνῃ κάμμια περιστολῆς τοῦ κακοῦ, ποῦ κακὸ χρένο νᾶχω, ἀπ' τὴν ὥρα ποῦ βρέθηκα νὰ βγάλω τὸν «Παλιᾶν-θῶπο» καὶ βρισκῶ ἀπ' ὅλους τὸν πελά μου, ὅπως τὸν βρῖκα καὶ πρῶτκ πρῶτα ἀπὸ σὲνα τὸν ἴδιο. Κῦτταζε, πᾶς νὰ τῆς διώξουν.

Εἶμαι ἀνώτερος καὶ ἀπὸ βασιληᾶ.

Γιατί; — Διότι. — Καὶ γιατί διότι; — Διότι τῆς. Καὶ νὰ διότι τῆς; διότι τῆς προχῆς οἱ πωληταῖ τῶν ἐφημεριδῶν, μού φωνάζαν ζῆτω, ὁ καλῖς ἄνθρωπος! Ζῆτω σᾶς, λοιπὸν καὶ σᾶς. Με παραπῆρε ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἀνεβαίνω ἀπάνω σὲ μιὰ σάπια καρέκλα τοῦ Ριζοπούλου, ἀφοῦ δὲν εἶχα καὶ γῶ τσάμπα μπαλόνι, νὰ τοὺς βάλω λόγου, καὶ λέω:

«Παιδιὰ, σᾶς εὐχαριστῶ σᾶς διὰ τῆς ὑποδοχῆς ποῦ μοῦ κᾶνετε. Σᾶς ἔχω πάντοτε, κατὰ συνέχειαν στὴν γκαρδιά μου. Ἡ πατρις,»

Δὲν πρόφτανε νὰ τελεῶσω τὴν ὀμιλία τοῦ λόγου καὶ πάρε με κᾶτω. Μοῦγε δῶσει ὁ μασκαρῖας μιὰ καρέκλα μένα ποδαρι, μοῦφωγαν τὰ γυαλιὰ, μοῦφωγε τὸ καπέλο καὶ δὲν ξέρω ἂν μοῦφωγε καὶ τίποτις ἄλλο.

Πᾶω τὸ βράδου στὴ Παλιγγηγεοῖα νὰ πληρώσω στὸ τυπογραφεῖο τῆς Φιλοκαλίας τὸ Κάλικς, 15 ψυροδραχμᾶς ποῦ χρεωστοῦσα καὶ μοῦ φωνάζαν τὰ παιδιὰ πάλι ζῆτω! πίσω μου, σατκνᾶ. Βρὲ τοὺς λέω, μὴ φωνάζετε ζῆτω, γιατί δὲν σᾶς ξα-

σᾶς, ἡ δεσποινῖς κυρία Εὐανθία, ἔσχε τὴν καλοσύνη νὰ με εἰσαγάγῃ εἰς τὸν ἀξιοσέβαστον οἶκόν σας, ὅπως συνδιαλεχθῶμεν, καθῶσον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι γειτῶν σας, καί..... ὡς τοιοῦτος ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ συνδέσω μετὰ τῆς θυγατρῆς σας ἄπλκς σχέτις ἐντίμου φιλίας καὶ οὐδὲν ἐπὶ πλέον, καὶ νομίζω, ὅτι τὰ συμβάντα συνέβησαν ἐκ παρεξηγήσεως, ἐφ' ᾧ καὶ σᾶς ζητῶ θερμῶς συγγνώμην.

— Ἡ κόρη μου σ' ἔμπκσε, μ' ἀπαντᾶ ἡ γρηᾶ, καὶ πῶς εἶνε δυνατό, αὐτὸ εἶνε πολὺ φρόνιμὸ κορίτσι, Τέτοια πράματα δὲν τὰ κἀνει οὐδεμῖας φορὰ καὶ τῶρα βρέθηκε νὰ μοῦ τὸ κατηγορήσῃς τοῦ λόγου σου. Ὡ μούτρα για σιδέρωμα. Χαρὰ στὴν ἀξετσιποσιᾶ.

— Σᾶς διαβεβαῖω, κυρία. Ὅριστε φερέτε με ἐνώπιόν τῆς.

— Βρὲ μπιρμπᾶτη, πετάγετε καὶ μοῦ λέει ὁ δούλος, σετκμα; θὰ τὰ πουλήσῃς αἰτᾶ; Νὰ σηκῶσω τῇ σκοῦπα καὶ νὰ σὲ χειροτονήσω Μητροπολιτῆ πάσης Καισαρίας καὶ Καπαδοκίας καὶ ἔξαρχο ἀκόμα.

— Εἶπα, ὅτι δύνασθε νὰ με φερέτε ἐνώπιον τῆς κυρίας Εὐανθίας.

— Πολὺ καλὰ, λέγει ἡ γρηᾶ ὀριστε ἀπάνω, νὰ δούμε τί τρέχει ἐδῶ.

Ἀνεβῆκαμε. Με μπᾶζουν στὴ σᾶλα. Φωνάζουν τὴν Εὐανθία, ἡ ὁποία ἦρθε μ' ὄλο τῆς τὸ λούσο καὶ τὸ τεκολτῆ, διότι ἐτοιμάζετο νὰ πᾶῃ σὲ μπᾶλο. Με κλησπερίζει εὐγενικῶς καὶ τὴν κλησπερίζω τὸ ἴδιο. Ποῦ νὰ καθῆσω ποῦ μεῖχαν σκῆσει στὸ ξύλο. Κάθησε.

— Δεσποσύνη. . . ἀρχισκ νὰ τῆς πῶ, ὁπότες με κᾶρτει ἐκείνη καὶ μοῦ λέει.

— Με συγχωρεῖτε, διότι σᾶς διακόπτω. Φίλε μου, ὁπότε

καθ' ἑαυτὸν λόγο, καὶ ἂν μὲ πληρώνετε. Ἐγὼ δὲν εἶμαι κἀνεὸς κρᾶτους βασιλέας, νὰ μὲ ἔχετε κορόϊδο, νὰ μὲ βγάψετε στὸ ἔξω μὲ τὰ ψευτοζήτω καὶ σὰς βγαίνω λόγο, ἀλλ' ῥήτορα Κώστα. Δὲν ἔχει: σάθηκ' οἱ λόγοι.

Καὶ πάλι, ἀπὸ ποῦ αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν πολιτῶν τῶν πωλητῶν τῶν ἐφημερίδων, οἱ ὁποῖοι μούκαναν τέτοια ὑποδοχὴ στὸ πρακτορεῖο τῶν ἐφημερίδων; Διότι εἶπα, νὰ πληρώσουν ὅπως θέλουν τὴν ἐκ μόνῃ, γιὰ τὴ πούλησι τοῦ Παλινορθώ- πορ. Ἐκείνη τὴν ὥρα, στὴ δευτέρα διαδήλωσις, ἦταν μάζε- μένοι γιὰ νὰ πάρουν τὴν Παλουκογενεσιὰ, καὶ ὁ κλεφτοβου- δᾶς Ἀγγελόπουλος τοὺς ἔκανε πικρὰ, σὲ τί μόνῃ θὰ πᾶ- ρουν τὸ φύλλο. Τὰ παιδιὰ τοῦ φώναζαν γιοῦχα. Καὶ μήπως ἦταν τὰ κερατένια ἓνα καὶ δύο, ἦσαν μυρηγκιά. Τσακώ- νουν ἓνα φουκαρὰ τοῦ τυπογραφείου, τοῦ κόλλησαν σὰ βδέλ- λαις καὶ τούρριζαν, τούρριζαν ποῦ τὸν ἔκαναν τ' ἀλατιοῦ. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχη ἀνάγκη νὰ φάγη κ' ἄλλαις τοῦ χρόνου γιὰ τὴν ὄσας ἔφαγε ἦτανε, τῆς χρονιάς του.

Ἐγὼ, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τῆς ἐρχα—**δανεικᾶς**—καὶ τὰς ὁποίας χρεωστῶ διὰ συνάλαγμα νὰ τῆς ἐπιστρέψω πίσω μὲ τὸν τόκο—εἴκοσι τῆς ἑκατὸ—ἔμα εἶδα πῶς ἔπερτε ξύλο, ἔγινε σκοπιδοχορτο. Ἄφαντος. Ὅλη αὐτὴ ἡ κουβέντα ἔγινε, γιὰ νὰ σὰς πῶ, ἔσας κύριοι τακτικᾶ μὲ τὸ μῆνα ἀγοραστὰ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι δὲν εἶνε τῆς δικαιοσύνης νὰ περνᾶτε στὰ παιδιὰ τὴ δεκάρα γιὰ ἔντεκα λεπτὰ. Αὐτὰ τὰ φτωχὰ τρέχουν μέσα στὸ ἥλιο, μέσ' τὰ χιόνια, στῆς βροχαῖς γιὰ νὰ σὰς φέρουν τὰς ἐφημερίδας στὸ σπίτι σας, καὶ σεῖς θέλετε νὰ τοὺς φάτε τὸ... ἓνα λεπτὸ. Ἄδικα, καυμένοι, ἄδικα καὶ κρύα στὴ φιλοτιμίᾳ σας. Νὰ ποῦμε καὶ τοῦ φτωχοῦ τὸ δίκαιο.

Κύρ Καλλιγᾶ, νὰ μὴ μᾶς φᾶς στὴ μερασιά.

συνέβαινον κάτω αἱ μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς ὑπηρετριάς καὶ ὑπρέτου μας σκηναί, ἐγὼ ἐνδιόμην καὶ οὐδὲ μοῦ ἦτο δυ- νατὸν μὲ τὸν κορσὲ μόνον, νὰ ἐξέλθω καὶ εἶπω τι πρὸς ἀ- παλλαγὴν σας. Οὐχ ἦττον ὅμως, χαίρω πολὺ, ὅτι σὰς ἐδόθη, ἐλπίζω ἓνα καλὸ μάθημα, ὅπως ἄλλοτε καταστήτε προσε- κτικώτερος, καὶ μὴ νομίζετε, ὅτι ἐκάστη γυνή, τὴν ὁποῖαν βλέπετε, εἶνε τῆς τυχούσης ἀνατροφῆς. Σεῖς οἱ νέοι εἴθετε πολὺ ἐπιπόλαιοι. Βλέπετε μίαν γυναῖκα καὶ σὰς ἀρέσκει, θέλετε νὰ τῆς πωλήσετε αἰσθήματα, τῆς γίνεσθε βάρος καὶ τὴν ἐκθέτετε πρὸς τοῦτοις, χωρὶς νὰ ἔξετάσετε προη- γουμένως ἂν ἐγγαμὸς ἦνε ἢ ἐλευθέρω. Ἴδου, ἐγὼ παρα- δείγματος χάριν, εἶμαι πρὸ ἔτους ὑπκνῶρος, ὑμεῖς δὲ ζη- τοῦντες νὰ μὲ πωλήσετε αἰσθήματα, τί ἄλλο ἐπιδιώκατε, παρὰ τὴν ἀτίμωσίν μου. Εὐρίσκετε τοῦτο χρηστοῦ ἀνθρώπου ἔργον; Αὐτὰ ἤθελα νὰ σὰς εἶπω... Τίσω, ξεσκόνησε τὸν κύριο, καὶ φώτισε τὸν ν' ἀπέλθη. Συγγνώμην καὶ πάλιν, κύριε, μὴ φονὰ πικρὸν. Μπὸν Ζούρ.

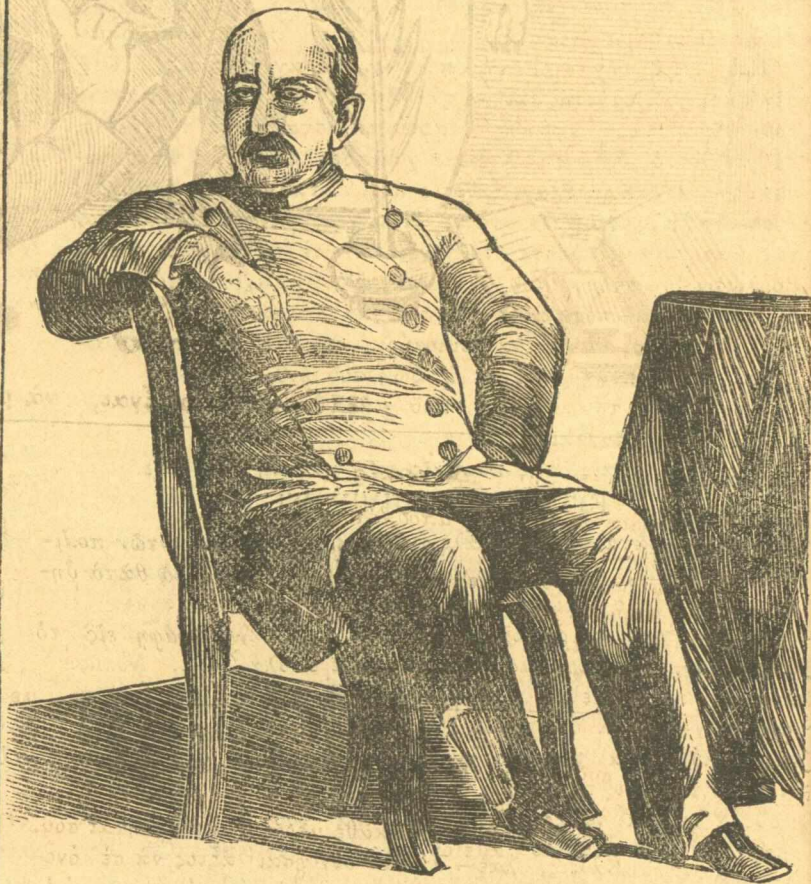
—Ἐτσι ντέ. Κιλλὰ τοῦ τὰ στόλισε ἡ κυρία μου, εἶπε καὶ δουλᾶρα.

Χωρὶς ν' ἀπκνήσω τίποτα, γιὰ τὴν τὰ εἶχα χάσει ἀπὸ τὴν ντροπὴ μου, σηκῶνομαι καὶ κατεβαίνω τῆς σκάλας δυὸ δυὸ τὰ σκαλοῦνια.

Ἡ δουλᾶρα μου ἀνοῖξε τὴ μπόρτα καὶ μὲ ξέφυγνε, ὅταν

Ἴδου ποῦ ἀλήθεψε

ἡ παροιμία, εἰ σκοτῶνω γιὰ ἓνα λεπτὸ. Χθὲς πάει ὁ Δανι- μάρκας ὁ καφετζῆς γιὰ ἓνα μονόλεπτο. Ἄλλ' ἐκεῖνος ποῦ τὸν σκοτῶσε δὲν ἔκανε καλὰ, ἔπρεπε νὰ σκοτῶσῃ τὸν Καλλιγᾶ, γιὰ νὰ τοῦ στήσῃ τὸ ἔθνος καὶ ἀδριάντα, πρὸ μεγάλο ἀπὸ τοῦ Φερσίου.

Εἶσαι πρωτοκλέφταρος! Τί σ' αλλογίζεσαι!

Γιρὰν ντουζιέτα.

δὲ βγήκα ἀκουσα νὰ μοῦ λέη.

— Σὰν δὲν θέλει ἡ κυ- ρία, τὰ φτειάνουμε μεῖς; Ἐσῆκωσα τὸ χέρι μου, τῆς ἔδωκα μιὰ μούτζα κ' ἔφυγα.

Καὶ μ' αὐτὸ τὸ τρόπο **τὴν ἔπαθα,**

Θὰ ρωτήσετε καὶ ἔβαλα γινῶσι;

Ἄκουε ἐκεῖ; Ἄλλη φορὰ δὲν τὸ ξανακάνω.

Μεθαύριο

Θὰ σὰς βάνω καινούργια ὑπόφυλλίδα καὶ πρὸ καλὴ ἀπὸ τούτηνε. Ἄλλὰ θὰ προ- σέξω πολὺ ν' ἀποφύγω τ' ἀσχημύλογα, γιὰ τὴν σὲ τού- τητε τὸ παραξύλωσα. Τὸ κατάλαβα καὶ μονάχος μου.